

svědky a odvolací soud tu uvádí: »kteroužto zvyklost ostatně nepřímo i znalci připouštějí«, v čemž není vytýkaného rozporu se spisy, ano znalci byla zjištěna zvyklost taková aspoň při větších sazbách buď v řeči cizozemské nebo s výrazy odbornými. V zájmu obchodní poctivosti a víry žalovaná měla vyhověti vyzvání žalobkyně, i když se k tomu smluvně nezavázala, neboť nešlo o změnu smluvních podmínek, nýbrž o vyrozumění žalobkyně o tom, že se v tisku nevyskytly chyby. Když pak žalovaná tuto prostou péči řádného kupce (čl. 282 obch. zák.) nezachovala, musí nésti následky svého zanedbání.

Čís. 12862.

Zákaz zcizení zapsaný do pozemkové knihy podle § 364 c) obč. zák. nepůsobí proti osobám knihovně oprávněným, jichž práva předchází zápis zákazu. Při povolení exekuce vnucenou dražbou k realizaci zástavního práva, předcházejícího zápisu zákazu zcizení, nelze přezkoumávati, zda se vklad zástavního práva, jemuž podle pozemkové knihy nebylo odporováno, stal právem či neprávem, an dlužník tehdy ještě nebyl knihovním vlastníkem, nýbrž se jím stal teprve zároveň se zápisem zákazu zcizení.

(Rozh. ze dne 29. září 1933, R II 372/33.)

Soud první stolice povolil exekuci vnucenou dražbou polovice nemovitosti, náležející dlužnici Adéle B-ové. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle dědické dohody ze dne 20. června 1930 vázne na ideální polovici nemovitosti čís. 463 zákaz zcizení toho obsahu, že Adéla B-ová nebude oprávněna až do dosažení svého padesátého roku zděděnou ideální polovici této nemovitosti zciziti. Tento zákaz zcizení je vysloven posledním pořízením a je založen mezi zesnulou matkou Růženou S-ovou a pozůstalou dcerou Adélou B-ovou. Jelikož zákaz zcizení je zapsán do pozemkové knihy, brání podle § 364 c) obč. zák. nejen dobrovolnému, nýbrž i exekučnímu zcizení. Zcizení bude přípustné teprve po dosažení padesátého roku věku majitelky nemovitosti. Poněvadž vymáhající strana v exekučním návrhu nedokázala, že tato podmínka jest splněna, bylo exekučnímu návrhu neprávem vyhověno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolací rekurs právem uplatňuje právní názor, jenž byl vysloven již v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 11.695 sb. n. s., že zákaz zcizení, založený a zapsaný do pozemkové knihy podle § 364 c) obč. zák., nepůsobí proti osobám knihovně oprávněným, jichž práva předchází zápis tohoto zákazu, a s tohoto hlediska správně dovozuje, že v tomto případě nebrání povolení navržené exekuce zákaz zcizení, jenž byl knihovně zapsán teprve dne 10. července 1930, ano bylo již před tím

na polovici nemovitosti, o niž jde, vloženo právo zástavní pro vykonatelnou pohledávku stěžovatelky. Zda se tento pro povolení exekuce jediné rozhodný knihovní vklad práva zástavního, jemuž podle pozemkové knihy nebylo odporováno (§ 61 knih. zákona), stal právem či neprávem vzhledem k tomu, že dlužnice Adéla B-ová tehdy ještě nebyla knihovní vlastníci polovice nemovitosti, která jí připadla po Růženě S-ové, nýbrž se jí stala teprve dne 10. července 1930, kdy zároveň se zápisem onoho zákazu zcizení bylo pro ni na polovici nemovitosti patřivší Růženě S-ové vloženo právo vlastnické podle odevzdací listiny ze dne 20. června 1930, nelze přezkoumávati v tomto řízení.

Čís. 12863.

Zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Nedostatek poučení o opravných prostředcích účastníka, jenž nebyl zastoupen právním zástupcem, jest nezákonností, nikoliv zmatečností. Z tohoto pochybení nemůže účastník pro sebe nic vyvozovati, zhojila-li se tato vada včasným podáním opravného prostředku.

Jde o volné uvažování okolností, jež nemůže býti nezákonností ve smyslu § 46 (2) zák., přihlédly-li nižší soudy při určení výživného i k možnosti výdělku, již má zavázaný jako vyučený řemeslník.

(Rozh. ze dne 29. září 1933, R II 393/33.)

Soud první stolice uložil nemanželskému otci, by platil výživné. Rekursní soud k otcovu rekursu napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud potvrdil usnesení prvního soudu a lze proto jeho rozhodnutí napadati podle ustanovení § 46 (2) zákona o nesp. řízení jen pro nezákonnost, zmatečnost nebo zřejmý rozpor se spisy. Stěžovatel napadá usnesení rekursního soudu pro rozpor se spisy a zmatečnost, shledávaje posléz uvedený dovolací důvod jednak v tom, že napadené usnesení neobsahuje vůbec právní poučení o opravných prostředcích, ač stěžovatel nebyl zastoupen v řízení právním zástupcem, jednak v tom, že usnesení to jest tak nedostatečné, že je nelze bezpečně přezkoumati, a při tom nelogické, neboť, třebaže je stěžovatel vyučeným řezníkem, nemůže pro hospodářskou krizi nalézt místo řeznického pomocníka, takže nelze odůvodniti stanovení výše jeho vyživovací povinnosti poukazem na jeho možnost výdělku, nehledě ani k tomu, že musí prý obhospodařovati nemovitosti, jemu a jeho manželce náležející. Výtky ty nejsou důvodné. Porušením zákona v ustanovení § 31 odst. (6) nesp. řízení a tudíž nezákonností, nikoliv zmatečností, by arci byl nedostatek poučení o opravných prostředcích stěžovatele, jenž nebyl za-